

Nekrologi

IN MEMORIAM

PRIM. BOGDANU LESKOVICU,
DR. MED., 1926–2009

Pavel Poredoš

Pretrsla nas je vest, da je za vedno odšel od nas prim. dr. Bogdan Leskovic. Dr. Leskovic se je kot zdravnik več desetletij razdajal svojim bolnikom. Po končanem študiju medicine je specializiral Interno medicino in se poglobljeno ukvarjal s strjevanjem krvi. Nato je skupaj s prof. dr. Accetom oral ledino na področju gerontologije. V slovenski prostor je prinašal znanje, ki si ga je pridobil na izpopolnjevanju na Nizozemskem, v Švici in v Nemčiji. Predano je služil svojim bolnikom in opozarjal na posebne zdravstvene potrebe starostnikov. Prim. dr. Leskovic je kot zdravnik povsem izpolnil svoje poslanstvo in je opravil veliko več dela, kot mu je veleval stan. To, da je bil zdravnik, zanj ni bil le poklic, temveč način življenja, ki je pomenil popolno in trajno predanost medicini in svojim bolnikom. To predanost poklicu je izkazoval tudi po upokojitvi, ko se je ves čas neprekinjeno izobraževal in bil eden najbolj rednih udeležencev strokovnih srečanj, ki so jih organizirale sekcije in združenja Slovenskega zdravniškega društva.

S prim. dr. Leskovicem sem se prvič srečal kot mlad specializant. Občudoval sem njegovo natančnost, doslednost in izjemno požrtvovalnost. Vsaka njegova vizita, ki je praviloma trajala nekaj ur, je bila dogodek zase.

Predanost poklicu je prim. Leskovic izkazoval tudi z dolgoletnim aktivnim delovanjem v Slovenskem zdravniškem društvu. Več let je bil član izvršilnega odbora in sekretariata Slovenskega zdravniškega društva, bil je odgovorni član vodstva za finančne in gospodarske zadeve. Veliko je pisal in objavil več kot 80 prispevkov, največ v Zdravniškem vestniku. Napisal je številna poročila o strokovnih srečanjih in ocene strokovnih knjig, zato je tudi že leta 1988 postal častni član Slovenskega zdravniškega društva.

Prim. Leskovic je bil gotovo eden najzvestejših članov Slovenskega zdravniškega društva, saj se je v zadnjih letih na sedežu društva oglasil skoraj vsak dan, ne glede na vremenske razmere in počutje. Dnevno nas

je seznanjal z novicami o zdravstvu, ki so jih prinašala sredstva javnega obveščanja. To so bila prisrčna in prijateljska srečanja, ki smo jih bili vedno veseli in smo bili zaskrbljeni, če je njegov obisk kak dan izostal.

Bil je naš živi leksikon, nanj smo se obračali funkcionarji in zaposleni na Društvu, kadar smo se znašli pred kakšno uganko o zgodovini in dogajanju v slovenskem zdravstvu in v Slovenskem zdravniškem društvu. Vedno nam je na svoj prijazen način postregel z argumentiranimi podatki. Zaradi te izjemne predanosti osrednji stanovski organizaciji mu je Slovensko zdravniško društvo lani na svojem kongresu podelilo Gerbčevo priznanje kot zahvalo za predano delo, s katerim je zaznamoval naše društvo.

Vse, ki smo se srečevali s prim. Leskovicem, nas je zaznamoval s svojo toplino in enkratno osebnostjo. Vedno je bil pripravljen poslušati sogovornika in ni nikoli vsiljeval svojih stališč. Iz njegovih ust nikoli ni bilo slišati sodbe omalovaževanja ali neupravičene kritike ljudi, ki jih je srečeval v svojem življenju.

Skromnost je bila ena od vodilnih lastnosti prim. dr. Leskovic. Ko je bil nekoč vprašan, ali bi bil voljan prevzeti mesto predstojnika takratne Trnovske bolnišnice, je v svoji značilni skromnosti pobudo zavrnil z besedami: »Jaz nisem primeren za predstojnika, saj se ne znam niti primerno obnašati niti obleči«.

Prim. dr. Leskovic, hvaležni smo Vam za vse dni, ki smo jih preživeli skupaj z vami, za vse lepe trenutke, ki ste nam jih podarili, predvsem pa nas bo spremljala Vaša dobrohotna osebnost in iskren prijateljski odnos do sodelavcev.

Ohranili Vas bomo v trajnem in lepem spominu.

IN MEMORIAM

PROF. DR. IVU RAIŠPU, DR. MED.
25. 3. 1926–4. 5. 2009

Franč Verovnik

V ponedeljek, 4. maja letos, se je v slovenjgraški bolnišnici končala življenjska pot cenjenega in spoštovanega zdravnika internista prof. dr. Iva Raišpa, dr. med., enega zadnjih »generalistov« interne medicine pri nas. Dolgo se je boril z boleznijo, ki ga je v zadnjem času skoraj povsem priklenila na invalidski voziček, vendar ni klonil. Z močno voljo in s silno željo po življenju je premagoval vse večje bolezenske težave in skušal ostati povezan s svetom, predvsem z medicino in s svojimi nekdajnimi sodelavci. Pri tem mu je bila v veliko pomoč soproga Renata. Tako je skoraj do zadnjega prihajal na strokovne sestanke Koroškega zdravniškega društva, da je lahko sledil novim dognanjem v medicini.

Medicina mu je bila očitno usojena in ga je spremljala od malih nog. Rojen je bil 25.3.1926 v zdravniški družini v Celju, kjer je bil njegov oče zdravnik internist. V tem mestu je obiskoval šole. Že kar na začetku okupacije so ga Nemci za krajši čas zaprli, ker je bil oče